

At the start, we kept going into the wrong sort of places: second-hand bookshops, or shops full of old vacuum cleaners, but no music at all. After a while Tommy decided I didn't know any better than he did and announced he would lead the way. As it happened, by sheer luck really, he discovered straight away a street with four shops of just the kind we were after, standing virtually in a row. Their front windows were full of dresses, handbags, children's annuals, and when you went inside, a sweet stale smell. There were piles of creased paperbacks, dusty boxes full of postcards or trinkets. One shop specialised in hippie stuff, while another had war medals and photos of soldiers in the desert. But they all had somewhere a big cardboard box or two with LPs and cassette tapes. We rummaged around those shops, and in all honesty, after the first few minutes, I think Judy Bridgewater had more or less slipped from our minds. We were just enjoying looking through all those things together; drifting apart then finding ourselves side by side again, maybe competing for the same box of bric-a-brac in a dusty corner lit up by a shaft of sun.

Then of course I found it. I'd been flicking through a row of cassette cases, my mind on other things, when suddenly there it was, under my fingers, looking just the way it had all those years ago: Judy, her cigarette, the coquettish look for the barman, the blurred palms in the background.

I didn't exclaim, the way I'd been doing when I'd come across other items that had mildly excited me. I stood there quite still, looking at the plastic case, unsure whether or not I was delighted. For a second, it even felt like a mistake. The tape had been the perfect excuse for all this fun, and now it had turned up, we'd have to stop. Maybe that was why, to my own surprise, I kept silent at first; why I thought about pretending never to have seen it. And now it was there in front of me, there was something vaguely embarrassing about the tape, like it was something I should have grown out of. I actually went as far as flicking the cassette on and letting its neighbour fall on it. But there was the spine, looking up at me, and in the end I called Tommy over.

'Is that it?' He seemed genuinely sceptical, perhaps because I wasn't making more fuss. I pulled it out and held it in both hands. Then suddenly I felt a huge pleasure - and something else, something more complicated that threatened to make me burst into tears. But I got a hold of the emotion, and just gave Tommy's arm a tug.

Kezdetben folyamatosan rossz helyre mentünk, antikváriumokba vagy egy régi porszívókat áruló üzletbe, ahol zene egyáltalán nem volt. Egy idő után Tommy úgy döntött, hogy én sem tudom jobban az utat, mint ő, és bejelentette, hogy mostantól ő irányít. Így történt hát, hogy pusztán szerencséből csupán felfedezett egy utcát, négy pont olyan bolttal, amelyet kerestünk és melyek jóformán egy sorban álltak. A kirakatuk tele volt ruhákkal, táskákkal, gyerekek évkönyvével, és ha bementél megcsapott az az édes, áporodott szag. Bent egy rakás gyűrött, puha kötésű könyv és koszos dobozok voltak tele képeslapokkal és csecsebecsékkel. Az egyik bolt a hippie cuccokra specializálódott, míg egy másik háborús érméket árult és fotókat katonákról a sivatagban. De mindben volt valahol egy-két nagy kartondoboz tele lemezekkel és kazettákkal. Körbeturkáltunk mindenhol, és, hogy őszinte legyek, az első pár perc után Judy Bridgewater nagyjából kiment a fejünkől. Csak élveztük a nézelődést ilyen sok dolog közt, ahogy eltávolodtunk egymástól, majd ismét egymás mellett találtuk magunkat, vagy, ahogy versenyeztünk ugyanazért a dobozért egy napsugár által megvilágított poros sarokban.

Aztán persze megtaláltam. Épp egy sor kazettát lapozgattam, az eszem teljesen máshol járt, amikor hirtelen ott volt az ujjaim alatt és pontosan úgy nézett ki, ahogyan annyi évvel ezelőtt: Judy, a cigarettája, a csintalan nézése a csaposra, az elmosódott pálmák a háttérben.

Nem kiáltottam fel, úgy, ahogy eddig tettem, amikor olyan dologra bukkantam, ami kicsit is izgatott. Csak csöndesen álltam és néztem a műanyag tokot, bizonytalanul, hogy örülök-e, vagy sem. Egy pillanatig még hibának is érzetem. A szalag volt a tökéletes kifogás ehhez a sok mókához, és most, hogy megtaláltam, abba kellett hagynunk. Talán ezért is maradtam, saját meglepetésemre csendben először, ezért gondoltam arra, hogy úgy kéne tennem, mintha nem láttam volna meg. És most, ahogy ott volt közvetlenül előttem, volt benne valami kissé megalázó, mintha ez is egy olyan dolog volna, amiből már ki kellett volna nőm. Egészen addig merészkedtem, hogy továbblapoztam a kazettát, és hagytam, hogy a mellette lévő rádőljön. De ott volt a gerince, ami egyenesen rám nézett, így végül odahívtam Tommyt.

„Ez lenne az?” – Igazán szkeptikusnak tűnt, talán mert nem csináltam nagyobb felhajtást. Kivettem és a kezembe fogtam. Aztán hirtelen hatalmas örömet éreztem – és még valamit, valami bonyolultabbat, ami azzal fenyegetett, hogy sírásban török ki. De sikerült visszatartanom ezt az érzést, így végül csak megrántottam Tommy karját.

(Mészáros András 11.B fordítása)